

HAYAL GEMİSİ

Mehmet Kahraman

1978'de Afyonkarahisar/Çay/Bulanık'ta doğdu. İlkokulu Bulanık'ta, ortaöğrenimini Çay İmam Hatip Lisesinde tamamladı. Anadolu Üniversitesi Kamu Yönetimi Bölümünü bitirdi. *Heceöykü* ve *Mahalle Mektebi* dergisi yayın kurullarında görev yaptı. 2016 yılında *Işıklar Açık Kalsın* öykü kitabıyla Türkiye Yazarlar Birliği ve ESKADER öykü ödülleri ald.

Kitapları:

Minareden Düşen Ezan (Hece, 2014)

Işıklar Açık Kalsın (Hece, 2016)

Babamı Öldüren Şeyler (Hece, 2018)

Aldatma Ustası (Hece, 2020)

Kurmacanın Doğası (Loras, 2021)

Kendimiz Hakkında Bazı Yalanlar (Loras, 2022)

Taşlar ve Çiçekler (Loras, 2024)

28 Şubat'a 28 Öykü Antolojisi (İz, 2017, Abdullah Harmancı ile)

HAYAL GEMİSİ

Mehmet Kahraman

Büyüklerin dünyasında kendisi olarak kalmak isteyenlere...

I

“Oğlum!”

Ses yok.

“Beni duyuyor musun?”

Lafa tutma beni, çok işim var. Her yerden saldırı altındayız.

Karanlık bir oda. İçeriye hiç ışık girmiyor. Önündeki iki büyük ekrandan rakamlar geçiyor. Hakan'ın bütün parmakları tuşlar üzerinde gidip geliyor. Kendini öylesine kaptırmış ki dışarıdan gelen sesleri duymuyor. Alnında biriken ter damlaları göz çukurlarından burnuna doğru akıyor. Silmeye zaman yok. Parmaklarını tuşlardan çektiği anda saldırı tekrar başlıyor.

Siber saldırılar son zamanlarda öylesine arttı ki Hakan ekstra mesai yapmaya başladı. Artık bu bir restleşmeye dönüştü. Çünkü Underground adını verdikleri ekibiyle düşman şirketlere, özellikle sa-

vunma sanayi firmalarına saldırarak alt yapılarını çökertiyorlar ya da sosyal medya hesaplarını ele geçirerek ay yıldızlı bayrağı dalgalandırıyorlardı.

Şimdi onlar karşı atağa geçtiler. Ağlara sızıp ülkenin güvenlik açıklarını yakalayarak bilgileri ele geçirmeye çalışıyorlar.

Hakan, babasını duymuyor. Adam, oğlunun ne yaptığını anlamak için sorular soruyor. Aslında bu odaya girmesine de izin vermiyordu ama babasıyla aralarındaki gerilim artınca müsaade etti. Nasıl bir işin içinde olduğunu görmesini istiyordu. Boş beleş işlerde geçirmiyordu vaktini. Bu gizli odada, ekibiyle birlikte bütün gün çalışıyordu. Babası ne yaptığını bilmediğinden onun oyun oynadığını düşünüyor, hâliyle kızıyordu. Ne de olsa büyümüş-tü ve ekmek parası kazanması gerekiyordu.

Gizli odaya girmek baba için de heyecan vericiydi. Beklediğinden daha farklı bir mekânla karşılaşmıştı. O yüzden kızsı mı, sevinse mi bilemedi. Laf olsun diye birkaç soru sordu ama Hakan hiçbirine cevap vermedi.

Hakan'ın parmakları klavyenin üzerinde hızla gidip geldi. Yeni ve güçlendirilmiş kodlarda zombi yazılımlara karşı koymaya çalıştı.

Düşman, güvenlik duvarını aşamadıkça sınırdan çatlıyordu. Hakan ise zevkten dört köşe. "Hadi gelin. Hadi!" diyerek kollarını havaya kaldırdı. San-

ki ringdeki bir boksör gibi hissediyordu kendini. Rakibine kroşeyi indirdikçe mutluluktan uçuyor, dans eder vaziyette etrafında dolanıyordu. Bu hareketi karşısındakini daha çok öfkelenlendirmişti.

Babası konuşmaktan vazgeçip oğlunu seyretmeye başladı. Onun konsantrasyonunu bozmak istemiyordu. İyi bir şeyle uğraştığının farkındaydı. Siperdeki bir askerden daha önemliydi onun şu an yaptığı. Siyah zemin üzerinde yeşil harfler ve sayılar aşağı doğru akmaya devam ediyordu.

“Siz kime çattığının farkında değilsiniz oğlum!” diye bağırdı Hakan.

Adam, oğlunun tam olarak ne yaptığını merak etmişti. Kim vardı karşısında? Dertleri neydi? Fırsat bulsa Hakan’a sormak, bilgi almak isterdi. Anlayabilmek için ekrana eğildi, anlamsız gelen kodlara baktı. Yazılımla ve dahası siber güvenlikle ilgili hiçbir şey bilmiyordu. Millî maç izlemekten farksızdı durumu.

Babası ilk kez oğluyla gurur duyduğunu hissetti. Eskiden oyunların zaman kaybı olduğunu düşünürdü. Hakan, bunların strateji bilgisini arttırdığını, plan ve program yapma becerisini geliştirdiğini söylese de ikna olmamıştı. Oğlunun ne demek istediğini şimdi anlıyordu.

Hakan’ın aklında ise babasıyla tartıştığı günler vardı. Saatlerce bilgisayar başından kalkmadığın-

da gelip başında dikilir, biraz da derslerine çalışmasını söylerdi. Hayat bir oyun değildi ona göre. Her şeyin bir zamanı vardı. “Bari oynuyorsun, kod yazmayı öğren de faydan dokunsun.” demişti.

Heyecan babasını da sardı. Sanki kendisi düşmanla savaşa girmişti. Muhtemelen askerlik yaptığı günleri hatırladı. Eskiden sızma dendiğinde gecenin bir vakti düşman askerlerinin sürünerek mevziye yaklaşması gelirdi akıllara. Artık bilgisayarlardan sızıyorlardı demek.

Bir ara ortalık sakinleşmiş, Hakan’ın parmakları durmuştu. Babası hemen atıldı.

“Düşman kim? Rus mu? ABD mi?”

Tek bir ülke yok. Birkaç istihbarata aynı anda hizmet eden paralı ajanlar.

“Amaçları neymiş?”

Veri tabanına sızabilseler bütün bilgileri ele geçirecekler. Ne kadar gizli bilgi varsa... Askerî harekât planlarından tut da banka hesaplarına değin her şeyi ele geçirebilirler.

Adam hayretle dinledi oğlunun anlattıklarını. İçinde tarif edemeyeceği bir sevinç oluştu. Gözleri yaşardı. “Elinden ne geliyorsa yap oğlum! Durmak, dinlenmek yok.” diye bağırdı.

Hakan ekrana döndü. Babasıyla arasındaki gerilimin yumuşadığını fark etti. Yeniden ve canlanmış olarak kod yazmaya başladı.

“Hakan! Hakan, dinliyor musun beni. Daldın gittin yine.”

Hakan büyük bir savaştan galip çıkmış bir ordunun komutanı kadar mutluydu. Yüzündeki tebessüm bunun göstergesiydi. “Neye gülüyorsun?” diye soran babasına da gülümsemekle yetindi. Siber korsanlara karşı mücadele ettiğini nasıl anlatabilirdi? Anlatsa bile babasının bunu anlaması imkânsızdı. O, oyunları gereksiz, hatta boş işler olarak görüyordu. “Hayal karın doyurmaz.” derdi ardından. Oysa *hayal inancı besler* demişti öğretmeni. Bilmiyordu ki bütün büyük işler küçük bir hayalle başlardı.

Fakat babası, Hakan’la aynı şekilde düşünmüyordu. Ona göre hayal kurmak gerçeklerden kaçmaktı. Hayatta tek gerçek vardı, o da çalışmak. Babası çok çalışmıştı. Küçükken köyde kendisine ne iş verilirse yapmıştı, öğrencilik zamanında derslerine asılmıştı, şimdi ise görevini layıkıyla yapıyordu. Hakan’dan da böyle bir gayret bekliyordu. Hem onun gibi zor şartlar altında yaşamak durumunda değildi. Yapması gereken tek şey oturup derslerine odaklanmaktı. Ama Hakan dersin başına geçtiğinde sıkıntıdan patlıyordu. Kendini ne kadar zorlarsa zorlasın az sonra aklı başka yerlere kayıp gidiyordu.

Tembel değildi, hayır, söylenenin aksine çalışkan bir çocuktü. Belki şöyle söylenebilirdi: Neye ve

nasıl çalışacağını bilmiyordu. Evet ders çalışmayı sevmiyordu ama bu, onun tembel olduğu anlamına gelmezdi. Matematik çalışmayı kim sever ki! Hakan sayılara baktığında bir sürü karıncanın kâğıt üzerinde yürüdüğünü görüyordu. Ne yaptıkları belli olmayan ve sürekli bir yerlere yetişmeye çalışan karıncalar zihnini gıdıklıyordu. Sorularda açıklama olmadığında ne yapması gerektiğini anlayamıyordu.

Hakan okula başladığından beri derslerle arası yoktu. Sabahtan akşama kadar sırada oturmaktan sıkılıyor, dikkatini işlenen derse veremiyordu. Yine de zekiydi ki harfleri kısa sürede öğrenip okumaya geçmişti. O günden sonra kitaplarla dost oldu. Anlatılan hikâyelerin zihninde görüntüler oluşturduğunu fark ettiğindeyse keyfine diyecek yoktu. Elin-den almasalar saatlerce kitap okuyabilirdi.

Kendi başına vakit geçirmeye alışmıştı Hakan. Vaktinin çoğunu oyuncaklarla oynayarak ve el becerisi gerektiren işlerle geçirirdi. Anne baba çalıştığı için uzun süre bakıcı elinde büyümüştü. Oynayacağı sayısız oyuncağı vardı. Boyama kitapları, yapbozlar, ahşap oyuncaklar onun en sevdiği zaman geçirme araçlarıydı. Evin tek çocuğu olduğundan başka da oyun arkadaşı olmamıştı. Hâliyle okula alışması biraz zaman aldı. Diğer öğrencilerle kolayca kaynaşamadı. Paylaşmak konusu bile başlı